

[Inge Dahl-Sørensen]

Et område, som jeg kan være enig med SF i, er fortolkningen af de krav, der må stilles omkring aflivning, operative indgreb og lignende.

Principielt er jeg af den opfattelse, som jeg tidligere har påpeget, at hvis man holder sig til lovens bogstav som anført i de tre første paragraffer, kan man helt undlade særskilte detailregler heromkring.

Med lovens vedtagelse indføres Det Dyreetiske Råd. Da loven er en rammelov, er det vigtigt, at vi har et råd, der kan være justitsministeren til hjælp i forbindelse med fremtidige ændringer.

Jeg har et par principielle kommentarer til rådets formål og sammensætning. Indledningsvis har jeg anført, at jeg sondrer mellem kæledyr, vilde dyr og dyr i landbrugsproduktionen. S sammensætningen af udvalget bør således afspejle den kendsgerning. Det er nødvendigt, at udvalget er effektivt. Det taler for et lille udvalg. Det er lige så nødvendigt, at landbrugets ekspertise omkring produktionsdyr ikke fortrænges af romantikere og »tilbage til naturen«-holdninger, der ligger uden for den realøkonomiske virkelige verden.

En hønseavler har sagt til mig, at han igenem 35 år som avler har fået den erfaring, at kun høns, der har det godt, kan lægge æg. Der lægges æg af høns i æglægningsbure; deraf kan udledes, at de har det godt. Men dog ikke dermed være sagt, at hønsene ikke kan få det bedre.

Her er vi ved et centralt punkt i denne lovgivning. Ny erfaring kan og skal anvendes til at fremme dyrenes vel. Det er opgaven for Det Dyreetiske Råd at påpege nødvendige ændringer løbende.

Erfaringerne skal videregives til Europarådets Udvalg for Sikring af Dyr. Derfor vil jeg konkret gerne spørge justitsministeren, om han vil tage skridt til, at den viden, de holdninger, som et flertal i Det Dyreetiske Råd har, vil blive kanaliseret direkte til udvalget i Europarådet. Derved vil eventuelle danske anbefalinger kunne blive forsøgt vedtaget i Rådet. Derved ville de anbefalinger, som Europarådets udvalg kommer med, blive indført ikke alene i Danmark, men i hele Europa. På den måde neutraliseres SF-forslaget om forbud mod æglægningsbure inden år 2000, idet de afvikles over hele Europa, hvis der er fagligt belæg herfor.

Ingen danske landmænd ønsker produktionsformer, der skader deres dyr. Der er heller ikke danske landmænd, der ønsker, at deres produktionsmulighed bliver reduceret med konkurrenceforvridende konsekvenser til følge på baggrund af nogle idealistiske og romantiske betragtninger, der ikke har hold i virkelighedens verden. Jeg er sikker på, at befolkningen i Europa har den samme etiske holdning til dyr, som vi har i Danmark. Ved at vi tager initiativer i Europaregi vil vi være på forkant til gavn for dyr generelt, uden at vi samtidig ødelægger den danske landbrugsproduktion.

Med disse bemærkninger håber jeg på en positiv udvalgsbehandling af regeringens forslag.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Det var en meget smuk tale, men jeg vil gerne spørge Venstres ordfører, om der ikke er noget, der halter. Indledningen var jo helt klar om, hvordan dyrene skulle have det; de måtte ikke være angst, og de måtte ikke det, og de måtte heller ikke det. Men når man så ved, hvordan produktionerne nogle steder foregår i dag, hvor dyrene er angst og ikke lever under de forhold, de skal have, hvordan skal det så ses? Skyldes det, at man fra ordførerens side tror, at man har glemt første del af talen, inden man er kommet til slutningen? Jeg vil gerne spørge Venstres ordfører, hvad man har tænkt sig? Hvad vil man gøre for at realisere indledningen til regeringens – for det er regeringens – forslag til en ny dyreværnslov?

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Fru Inge Dahl-Sørensen berettede her fra talerstolen, at ingen i dansk landbrug ønsker at producere dyr, hvor dyrene bliver skadet ved produktionen. Næ, det tror jeg gerne; det er der næppe nogen tvivl om. Men nu har vi jo hørt, at justitsministeren fortæller meget om denne konkurrenceevne, fru Inge Dahl-Sørensen; den er jo så vigtig, denne konkurrenceevne, fordi det ellers går så gruelig galt for Danmark og betalingsbalancen og sådan noget. Kan fru Inge Dahl-Sørensen forestille sig, at konkurrenceevnen kan bringe landbrugerne i en situation, hvor de nødvendigvis for at få rentabilitet i deres virksomhed må behandle dyrene ringere,